

Ey Şehri Dilruba

– MehmetALİ · 18 Mayıs 2010

Sensizliğin verdiği ıstırabı, hüzne katık kılan ben, ruhumun acılarını, kederle kararak, şiirime aksettirirken, dayanılmaz sıkıntılar karşısında gurbetin kahrını çekip, seninle olma adına düşlerimde gezip, her uyanıklık halinde vuslatın habercisi olacak bad-ı sabanın esintisiyle gelecek kokunun bekleyişinde olmaktan yoruldum.

Sensizliğin kederiyle dünya hayatından elini eteğini çekerek yaşantımın ömrüme kattığı baharda güzün işaretçisi renklerden yana sıkıntım yokken, simsiyah saçım, kar yumağına döndü.

Sensizlik, alnımın kırışıklıklarını artırıp, genç yaşımda bedenimi ihtiyarlaştırdığında sana olan özlemim, hasrete dönüşmedi mi?

Yazdığım her satırda adeta senin varlığın, beni Mecnun'a çevirtir, oldu. Bu yüzden insan arasına çıkamaz olan benliğim, ruhumun tüm inceliklerine vurulmuş mühür gibi olan sevdanla yanıp kavrulurken, karşımda beni bana anlatan ve bana nasihat edenlere ne denli sitemkâr olduğumu anlatsam mı? Kabe'de el açıp derdiyle hoşolduğunu söyleyen Mecnun, çektiklerinden yana şikâyetçi olmazken benim sensizlikte geçen yıllarda içimde büyüttüğüm har, bedenimi ateşe salmadıysa bil ki seninle görüşmenin olabileceğine dair beklentim var.

Ey Şehr-i dil-rûba!... sensizliğin bana acılar ikram edince evsahibinin lutfunu kabul etmek, bizim için şereftir.

Ey Şehr-i ranâ!... Seninle olma adına neye reva görülse ruhum, bil ki şikâyete muktedir kılmaz, kalemimi.

Ey Şehr-i Selam!.. Bilsen ki bir elime ayı bir elime güneşi verseler, O Mübarek Zat misali sana olan muhabetim, azalmayacak, suya atılan taşın halkaları gibi gün geçtikçe artacak...

Ey Şehr-i güzün!.. Seninle olan bağlılığımızı kıskananlar, ne denli gıybet etse de ne denli dedikoduyu ayyuka çıkarsa da bilsin ki dünya âlem ben senin için canımdan, bedenimde taşıdığım serimden vaz geçmişim.

Ben ne desem de kendimi ifade etmenin yollarının anahtarını elime alsam. Beni kapında Kitmîr kabul et!.. Ben, Kitmîr'in oluurm yolunda senin. Sen ki gönlümün kıblesisin, ilk kiblede başka. Sen ki ruhuma devinimisin, hayata bağlılığımın can damarısın.

Ey Şehr-i Ekber!... Hatam varsa beni kendine meftun kılmandandır, işlediğim günahlar.

Seninle arama girene, girmekte olana, girecek olanlara karşı sığınacak tek limanım sensin, deryada kılavuzsuz dolaşan gemi misali. Ben sana yöneldim, sen beni içinde barındırdığın insanların hatırına kabul et!..